

พบผู้สืบทอด

เด็กหนุ่มคนนั้น ปัจจุบันคือหลวงพ่อรัญมชโย* สมัยที่ยังเป็นนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยอยู่นั้น ท่านเป็นเด็กหนุ่มที่แปลกไปจากเด็กหนุ่มทั่วไป คือ มักจะมีคำถามให้กับตัวเองเสมอว่า **“เราเกิดมาทำไม และอะไรคือเป้าหมายชีวิต”**

อันที่จริง หลวงพ่อท่านมีคำถามนี้อยู่ในใจมาตั้งแต่อายุ ๑๓ ปีแล้ว และแสวงหาคำตอบเรื่อยมา ทั้งศึกษาจากผู้รู้ทั้งหลาย และอ่านหนังสือมากมายทุกประเภท กล่าวได้ว่าห้องสมุดนั้นอยู่ใต้เตียงนอนของท่าน เพราะมีหนังสืออยู่เต็มไปหมด

แม้ในเวลาต่อมา ท่านก็ไม่ละความพยายามในการค้นหาคำตอบเลย ยังคงหาทางไปปฏิบัติธรรมตามวัดวาอารามที่มีผู้แนะนำว่าดีเพิ่มขึ้นอีก แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบที่ถูกต้องอยู่นั่นเอง

ต่อมา เมื่อได้อ่านพบหนังสือชื่อ **“วิปัสสนาบันเทิงสาร”** ลงเรื่องราวเกี่ยวกับคุณยายและคุณยายทองสุข พร้อมทั้งมีภาพประกอบเป็นภาพคุณยาย คุณยายทองสุข และครูญาติในหนังสือเล่มนั้นพูดถึงเรื่องที่คุณยายประกอบวิชาธรรมกาย แก่ไข่มิให้ลูกกระเบิดมาลงประเทศไทยในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ อันเป็นเรื่องที่จุดประกายขึ้นในใจของหลวงพ่อย่างยิ่ง ท่านจึงเกิดความ

นามเดิม ไชยบูลย์ สุทธิผล ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่
พระเทพญาณมหามุนี เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย
จังหวัดปทุมธานี

หวังว่า ถ้าคุณยายแก้ไขเรื่องนี้ได้ ก็ต้องตอบคำถามของท่านได้ หลวงพ่อมีความกระตือรือร้นปรารถนาที่จะพบคุณยายนับแต่วันนั้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าที่พักของท่านจะอยู่ข้างวัดใหม่ศรีสุพรรณ ซึ่งอยู่ใกล้กับตลาดพลู ย่านภาษีเจริญ ท่านก็ยังไม่มีโอกาสไปวัดปากน้ำอยู่นั่นเอง

สามปีต่อมา เมื่อหลวงพ่อย้ายได้ ๑๘ ปีเต็ม ย่างเข้า ๑๙ ปี ในระหว่างที่มีเวลาว่างหลังจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ประกอบกับความรู้สึกอันแน่วแน่ที่จะไปตามหาคุณยายให้พบ เป็นเหตุผลักดันให้ท่านหาหนทางไปวัดปากน้ำจนได้ ท่านไปโดยที่ไม่รู้จักใคร ขณะที่เดินลัดเลาะผ่านอาคารหลังหนึ่ง ท่านแลเห็นคุณยายกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าที่ตั้งศพของคุณยายทองสุข คุณยายนั่งหันหลังมาทางหลวงพ่อ เวลานั้นหลวงพ่อก็ไม่รู้ว่าคุณยายเป็นใคร ทั้งยังจำไม่ได้ว่าเป็นคนๆ เดียวกับในหนังสือที่เคยอ่านหรือไม่ เมื่อไม่พบผู้ที่ต้องการมาหา จึงกลับไปด้วยความผิดหวัง

จากวันนั้น หลวงพ่อก็ไม่ได้ไปที่วัดปากน้ำอีก ท่านกลับไปเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยความตั้งใจอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม คำถาม ๒ ข้อที่ว่า “เราเกิดมาทำไม และอะไรคือเป้าหมายชีวิต” ก็ไม่เคยลบเลือนไปจากจิตใจได้สำนึกของท่านเลย มีแต่ทวีความสนใจใคร่รู้คำตอบมากยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ ซึ่งเป็นช่วงเวลาปิดภาคการศึกษา ท่านจึงไปตามหาคุณยายที่วัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง พอไปถึงคราวนี้ก็เที่ยวถามใครต่อใครว่า “รู้จักคุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ไหม?” แต่ปรากฏว่าไม่มีใครรู้จักแม้แต่คนเดียว มีแต่บอกว่า “ไม่มีคุณแม่อาจารย์ มีแต่ครูจันทร์” ท่านฟังแล้วก็คิดว่าเป็นคนละคนกัน

ในขณะนั้นมีหลวงตารูปหนึ่งแนะนำให้ท่านไปเรียนธรรมะกับพระอาจารย์วีระ คณุตตโม (ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่พระราชพรหมเถร) ซึ่งนำวิธีปฏิบัติธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำมาสอน พระอาจารย์วีระเมตตาให้ท่านนั่งอยู่ตรงลำโพง ซึ่งถ่ายทอดเสียงจากโรงงานทำวิชาออกมา เมื่อฟังครั้งแรก ท่านไม่เข้าใจ เพราะเป็นเรื่องลึกลับซึ่งเช่น เรื่องแก้ไขทุกข์ของมนุษย์ แก้ไขข้าวยากหมากแพง ทำให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล แก้ไขโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ และเรื่องพญามารวนเวียนอยู่อย่างนั้นเป็นชั่วโมง แม้จะฟังไม่เข้าใจ แต่ก็รู้สึกวุ่นในใจนั้นชุ่มเย็น วันต่อมาท่านจึงมานั่งฟังอีก และมาทุกวันเป็นเวลาติดต่อกันถึง ๒ สัปดาห์

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อท่านยังไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะไปพบคุณยายให้ได้ วันหนึ่งท่านจึงตัดสินใจหันไปถามเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันที่นั่งปฏิบัติธรรมอยู่ข้างๆ ว่า “รู้จักคุณแม่อาจารย์

ลูกจันทร์ไหม?” เด็กหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ไม่มี มีแต่ครูจันทร์” เหมือนอย่างที่ท่านเคยได้คำตอบมาแล้ว แต่ครั้งนี้ท่านตัดสินใจไปพบ “ครูจันทร์” ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความหวังว่าอาจจะเป็นคนเดียวกัน

คราวนี้หลวงพ่อก็ได้พบกับคุณยายที่หน้าหอไว้สรีระของหลวงปู่วัดปากน้ำ ขณะนั้นคุณยายกำลังเดินไปธุระ แม้ว่าลักษณะรูปร่างของท่านจะผอมบาง ดูแล้วเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ไม่มีอะไรพิเศษ แต่แววตาที่สุกใสนั้นเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา เด็ดเดี่ยวและสูงส่งด้วยภูมิธรรม ซึ่งมากพอที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้หลวงพ่อดูอย่างเชื่อมั่นว่า นี่คือครูบาอาจารย์ของท่าน เป็นผู้เดียวที่จะสามารถตอบคำถามของท่านได้ และเป็นที่สุดที่ท่านไม่ต้องไปแสวงหาต่อ

หลวงพ่อดังใจจะถามคำถาม ๒ ข้อ ที่ค้างคาอยู่ในใจให้กระจ่าง แต่เมื่อมาพบคุณยายเข้าจริงๆ กลับถามเรื่องลูกกระเบิดก่อน ซึ่งในขณะนั้น คุณยายกำลังจะรีบไปธุระ จึงเดินไปพร้อมกับรับไหว้ไปด้วย และได้แต่พูดว่า “เตียวไปธุระก่อน แล้ววันหลังพบกัน วันนี้จะไปงานศพ” เพียงได้ยินเท่านั้น ก็ยังความปิติเบิกบานให้กับหลวงปู่สุดที่จะหาใดเปรียบ และปรารถนาให้ถึงวันพรุ่งนี้โดยเร็ว ดังนั้นในเช้าวันถัดมา ท่านจึงรีบไปหาคุณยายทันที

ที่พักของคุณยายเป็นบ้านหลังไม่ใหญ่ (บ้านของคุณยายทองสุขเดิม) มี ๓ ชั้น ซึ่งเมื่อมองดูจากภายนอกแล้ว จะเห็นเสมือนว่าเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวมีใต้ถุนเตี้ยๆ ขนาดคนนั่งได้แต่ยืนไม่ได้ ไปด้วยแผ่นไม้กระดานเรียงอย่างมีระเบียบ ไว้สำหรับให้คนมานั่งปฏิบัติธรรม เรียกชั้นนี้ว่า ชั้นที่ ๑

เมื่อเดินขึ้นบันไดมาจากชั้นล่างจะเห็นว่าพื้นชั้นบนของบ้านถูกยกเป็น ๒ ระดับ ระดับที่ต่ำกว่าเรียกว่า ชั้นที่ ๒ ซึ่งอยู่ติดกับบันได พื้นของชั้นนี้ คือเพดานของชั้นที่ ๑

ชั้นที่ ๒ นี้ เป็นส่วนที่กว้างที่สุดในบ้าน มีโต๊ะหมู่บูชา ตู้เก็บของ และโต๊ะบุษารูปคุณยายทองสุข วางเรียงต่อกันอยู่ทางด้านหนึ่งของห้อง ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นที่ซึ่งคุณยายทำนาคัยนอน นั่งสมาธิ สอนธรรมะ บูชาข้าวพระ และช่วยเหลือคนที่มาหา ที่ข้างๆ ตัวท่านมีตู้สำหรับเก็บยา ซึ่งวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ นอกจากนี้ ตรงบริเวณใกล้กับกึ่งกลางห้องยังมีเสาต้นเล็กๆ ที่มีความยาวไม่ถึงฝ้า เพดานอยู่ต้นหนึ่ง เรียกว่าเสาหัวด้วน เป็นเสาที่หลวมพอจะขยับไปนั่งฟังในเวลาปฏิบัติธรรมกับคุณยาย ส่วนชั้นที่ ๓ นั้น สูงกว่าชั้นที่ ๒ ราวหนึ่งเมตรเศษ พื้นของชั้นที่ ๓ ก็คือเพดานของห้องครัว แม้ว่าห้องครัวจะอยู่ชั้นที่ ๑ แต่ก็อยู่ตรงกับชั้นที่ ๓ มีความสูงตั้งแต่พื้นชั้นที่ ๑ จรดพื้นของชั้นที่ ๓ ดังนั้นห้องครัวจึงไม่เตี้ย แม้จะอยู่ชั้นที่ ๑ ก็ตาม

เมื่อหลวงพ่อกับคุณยายครั้งแรกที่บ้านนี้ คุณยายก็ทักด้วยประโยคที่หลวงพ่อก็ไม่อาจเข้าใจได้ในเวลานั้นว่า **“คุณนะ หลวงพ่อวัดปากน้ำให้ยายไปตามมาเกิดในสมัยสงครามโลก”** สิ่งที่คุณยายพูดนั้นอัศจรรย์ยิ่ง เพราะว่าหลวงพ่อก็คงเกิดตอนสงครามโลกจริงๆ

เมื่อไปปฏิบัติธรรมครั้งแรก คุณยายให้หลวงพ่อนั่งหลับตาและบอกแต่เพียงว่า **“นั่งไปเยอะๆ นั่งไปเรื่อย ๆ”** ตลอดระยะเวลาที่หลวงพ่อกำลังนั่งอยู่ในโอวาทของคุณยาย และทำตามทุกสิ่งทุกอย่าง โดยไม่คลางแคลงสงสัยสิ่งใดตั้งแต่แรกเริ่ม อีกทั้งไม่ต้องการเหตุผลและไม่ต้องการอะไรทั้งหมด

โดยปกติแล้วคุณยายจะไม่ค่อยรับใครเป็นลูกศิษย์ คงมีแต่ศิษย์ที่ตกค้างและเข้าวัดมาก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นศิษย์ของคุณยายทองสุข ผู้เป็นสหธรรมิกกับท่าน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า คุณยายยอมรับหลวงพ่อรัณมขโยเป็นศิษย์คนแรกของท่าน และในเวลาต่อมาเมื่อหลวงพ่อบอกท่านว่า “ยาย” ก็ดูเหมือนว่าคุณยายจะพึงพอใจกับคำนี้เช่นกัน

หลวงพ่อกับคุณยายไปนั่งสมาธิด้วยกันทุกวัน หากเวลาใดที่คุณยายมีแขก บางครั้งหลวงพ่อก็คงจะหลบแขกไปเดินนับพระอยู่ที่วิหารคดว่ามีกี่องค์ รูปร่างอย่างไร หรือใครถวาย เป็นการรอเวลาให้แขกกลับหมด จากเรื่องนับพระก็ไปนับช่องเก็บอัฐิตามผนังกำแพงคูแผ่นดินจารึกชาตะมรณะของผู้คน มีทั้งผู้หลักผู้ใหญ่ไปจนกระทั่ง

ผู้น้อย ภาพเหล่านี้ทำให้หลวงพ่อกคิดว่า ทุกคนไม่ว่ายากดีมีจน
ต้องตายเสมอเหมือนกันหมด เมื่อดูจนทั่วแล้ว ก็ย่องไปหาคุณยาย
ดูว่าแขกไปหมดแล้วหรือยัง ถ้าไม่มีแขกแล้วหลวงพ่อกก็จะขึ้นไปนั่ง
สมาธิต่ออีก

